

Тъжно е да се каже, но мисля, че ние отново ще заживеем с Яворовите кошмари от чудната му поема “Нощ”, ще срещаме неговия “Чудак”, този “Лист отбрулен” от живота, самотен и нещастен. Ще се кълнем и пред родината и ще молим за прошка: “Прости, родино, триж злочеста,/ прости разблудното си чадо...”. Но и родината ще вопие към нас: “Станете, мъртви, чуйте живи -спасете ме!”, защото и за нея ще дойдат кобни времена, ако продължим вакханалията на обезродяването. Ние ще изпитваме огромна потребност и от Яворовите любовни песни, защото сърцата ни са вледенени от егоизъм и омраза. Тази лирика, тези негови “Безсъници” и “Прозрения” измъчват днес и нас. Как бихме желали да ни нашепват “сънищата здрачни на сърцето”, да бъдат копнеж по красотата, за да тръгнем и ние “Подир сенките на облаците”, защото тук на земята, остана само грозното.

Някога възприемаха поета само като “певец на нощта”, на тъмната, неосветена част на живота. Така го бе видял и д-р К. Кръстев, за да го нарече “психологическа енигма”. Самият живот сега ни помага да разгадаваме непрекъснато тази “енигма”, да чувстваме цялата мощ на неговата безсмъртна поезия, в която “Бог въздъхне — вятър лъхне, вий се къдрава лоза”.

Много борби са водени в защита на поета и човека Яворов. Не бяха малко и отрицанията, клеветите, несправедливите оценки. Мисля, че и днес е валидно едно пожелание на д-р К. Кръстев, изказано преди повече от 77 г.: “Яворов възбуди люти вражди..., но той принадлежи вече към историята - враждите трябва да изчезнат, да сторят мястото на вечното, на безсмъртното и на човешкото в неговото дело и живот”.